

DUFF MCKAGAN'S LOADED

The taking
ARMOURY, PLAYGROUND

06

Den senaste tiden har skrivierna om Duff McKagan haft två olika utgångspunkter. Ett: de har handlat om Velvet Revolvers oavbrutna sökande efter ny sångare, där frågan nu ryktas ha gått vidare till Slipknots Corey Taylor. Två: de har kretsat kring det faktum att Duff följde det ringlande botoxspåret i en hotellkorridor i London och av en slump sniffade sig fram till rumsgrannen Axl Rose – en incident som slutade med att Duff gjorde Guns N' Roses sällskap på scen i O2 Arena.

Lite i skymundan släpper det band han frontar vid sidan om, Duff McKagan's Loaded, nu sitt tredje album. »The taking« är en ganska småttrevlig historia så länge sångaren fokuserar på fjäderlätta popmelodier med lyskraften hos en borttynnande och rödglödgd sol i Santa Monica. »Indian summer« och »Dead skin« passar på valfri spellista till försommarens parkhäng. När Duff dessutom hämtar lite inspiration från moderna amerikanska rockband som My Chemical Romance och All-American Rejects, i exempelvis kvasi episka »We win«, stiger spänninghalten något.

Tyvärr finns det en handfull låtar på skivans andra hälft som förflyttar ljusläget från sprakande solnedgång till ensam flimrande glödlampa i ett Seattlegarage. Tungrodd punk och obefintliga refränger tar vid.

Det sammantagna intrycket blir att Duff McKagan mest håller sig på banan i väntan på att Velvet Revolver ska ta fart medan nyfrälste Slash antagligen gör bäst i att fortsätta kampanja tillsammans med begåvade Myles Kennedy.

EMIL PERSSON

DEMONICAL

Death infernal
CYCLONE EMPIRE, SOUND POLLUTION

07

Numrets tuffaste pålitlighetsmatch i death metal-klassen står mellan Vomitory och Demonical. Vilka håller stilen bäst? Vilka slipper enklast undan med att vägra lägga om kursen?

De gamla Centinexpojarna manglar på som om de aldrig hade gjort något annat, vilket lär vara rätt nära sanningen. Hur tredje albumet sedan Centinex blev Demonical och anammade ett grisigare sound är funtat tar två nanosekunder att lista ut. Plattan är så »Stockholm« och (trots att den vanan trogen har spelats in i Necromorbus) så »Sunlight« att Grave rodnar och Dismember tappar patronbältena av häpnad över vad de har ställt till med. Gott så, för det här är utomordentligt gediget.

Ska man utse ett utmärkande drag hos Demonical blir det just draget. Skivans 48 minuter innehåller inte en enda död sekund. Även när tempot sänks, melodislingor plockas fram och grandiosa Amon Amarth-vibbar smyer sig på fläktar det kring örönen. Och visst anas där ändå en strävan efter förnyelse?

ANDREAS RANA

GLEN DROVER

Metalusion
MAGNA CARTA, BORDER

06

Omfångsrik och dynamisk solodebut från gitarristen som har gjort sig ett namn som vapendragare åt bland andra Megadeth, King Diamond och Testament. Dessutom har han varit aktiv med sitt eget band Eidolon.

Som alltid i dessa sammanhang fungerar kompositionerna i huvudsak som bränsle åt huvudpersonens eldiga solouppvisningar. Glen Drover har ändå varit klok nog att ge låtarna tillräckligt med innehåll för att de ska kunna få en egen atmosfär och stå på egna ben. Användandet av piano och bra variation gör att man inte lika fort tröttnar på hans ganska enformiga gitarrton.

Inledande »Ground zero« sticker ut, med en orientalistisk tonalitet som genomsvär hela låten. Den har ett skönt driv och smakfullt gitarrspel och växer till en grandios hybrid av Al DiMeola och Dream Theater.

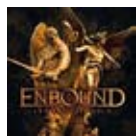
Glen Drover har inte upfunnit hjulet på nytt, men han har kopplat på ännu en vagn på det instrumentala rock-fusionståget som har tuffat på i över 30 år – fortfarande med Allan Holdsworth vid spakarna i loket.

JONAS MOLUND

ENBOUND

And she says gold
ULTERIUM, SOUND POLLUTION

06

Enbound har rötterna i Borås en gång levande power metal-rörelse. Visst kan man skönja spår av ursprunget i »And she says gold«, men i likhet med sina grannar (med undantag för Crystal Eyes) har de sadlat om.

Enbound har jobbat hårt för att ge sitt debutalbum flera ben att stå på. Den melodiosa hårdrocken har god variation i tempo och tyngd, vissa partier gränsar rent av till det progressiva och det finns plats för ett par smäktande ballader.

Jonathan Nybergs (ex-Crystal Eyes) tekniska gitarrspel och Lars Säfsunds (Work Of Art) klockrena sång imponerar liksom det alltigenom refrängstarka låtmaterialet.

Så långt hävdar sig Enbound väl i den melodiosa metalfären, men för att verkligen vinna guld krävs en tydligare utmejslad identitet. För hur väljudande det än må vara konkurrerar Enbound i en genre så talrik att man verkligen måste tillföra något nytt för att sticka ut.

JUKKA PAANANEN

KING KOBRA

King Kobra
FRONTIERS, COSMOS

05

Trummisen Carmine Appice verkar ha som mål att återföre alla sina tidigare band, ett i taget. För första gången är fyra femtedelar av King Kobras originalsättning tillbaka. Saknas gör sångaren Mark Free, som numera heter Marcie Free och sjunger i Unruly Child. Ny frontman är Paul Shortino, som till största delen tillbringade 80-talet i mediokra Rough Cutt.

Återkomsten bjuder på alldeles för få snabba rökare och några smäktande ballader, men mest rör det sig om irriterande mellantempo. En mängd ljud effekter och samlingar, sådana som man tyckte var häftiga i tioårsåldern, försöker maskera att grundmaterialet är rätt platt. Ingen av de tolv nya låtarna hade platsat på debutplattan, men det hade jag inte väntat mig eftersom »Ready to strike« är en fulländad melodios partyplatta.

Texterna om nattliga möten med villiga kvinnor i nätstrumpbyxor, som lämnas skrikande efter mer och med tårar som förvandlas till regn, ligger pinsamt långt efter Mark Frees identitetssökande, grubblande lyrisk.

PELLE GUNNARSSON